

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΪΖΑ

Ο γάμος της Μαρίας ΛουΪζας με τον Κάρολο της Ισπανίας Κάρλο τον Β'. Γιὰ... πολιτικούς λόγους. Ο χαρακτήρας του γαμπρού. Άρρωστιά της, ηλιθιότητα, κακός και μίζερος. Η Μαρία ΛουΪζα στην Ισπανία. Ένα χαρακτηριστικό ανέκδοτο. Κι' ένα εξωφρενικό και παράλογο έθιμο. Η βασίλισσα κινδυνεύει, μα κανείς δέν τολμά νά την βοηθήσει! Οι παπαγάλοι της βασίλισσας. Πώς τους εδανάτωσαν. Ο βασιλικός μπατσός. «Έστο ες Άντεγιο», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΑΡΧΙΝΟΤΑΣ από σήμερα θα σάς διηγηθώ... με σε τέσσερες συνέχειες τη ζωή μιὰς τραγικής βασίλισσας, της Μαρίας ΛουΪζας της Ουγγαρίας, σύζυγου του βασιλέως της Ισπανίας Καρόλου Β'. Η ζωή της πολύταξη αυτής βασίλισσας, είναι ένα από τα σπουδαιότερα θέματα που αναφέρει η ιστορία.

Η Μαρία ΛουΪζα ήταν άνεμη του περιγύριου βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου. Μεγάλωσε όμορφη στο βασιλικό ανάκτορο, σάν ένα όμορφο λουλούδι, και όταν έφτασε σε κανονική ηλικία, ο βασιλέας της της άπεράσισε να την παντρεύει με τον βασιλέα της Ισπανίας Κάρολο Β'. Ο γάμος αυτός έγινε για πολιτικούς λόγους. Η όμορφη περιγύρισμα υπεταχθή στη θέληση του θεού της, χωρίς να τρέφει κανένα απολύτως αίσθημα προς τον άνθρωπο, τον οποίο προφύριζαν ως παντοεινόν σύντροφον της ζωής της.

Ο βασιλέας Κάρολος ήταν πολύ νέος στην εποχή του γάμου του. Ήταν ακόμα άρρωστικός, παρόξενος, φιλόδοξος και τρωματίς ηλιθιότητας. Άγάπησε τη νεαρή βασίλισσα, μα την άγάπησε με μιá άγάτη ηλιθιότητα, έγωιστική, τρωανική. Έτσι η Μαρία ΛουΪζα, η όμορφη, καταλήγει εθής από την πρώτη μέρα τόσο θά υπέφερε με την καινούρια ζωή της. Μά, ευγενική καθώς ήταν, δέχτηκε με καρτεριότητα την τύχη της κι' έδειξε τρυφερότητα άπέναντι του Καρόλου, όταν της τόν προσηγορεύσαν, ένα βράδι στ' ανάκτορο.

Σχετικώς με το χαρακτήρα και τη φύση του Καρόλου θα διηγηθώμε εδώ ένα έπεισόδιο, που συνέβη λίγες μέρες μετά την άφιξη της Μαρίας ΛουΪζας στην Ισπανία. Είχε έξαιρετικά χαρακτηρισμό.

Ο βασιλέας Κάρολος είχε κάνει πολλά όμορα στη νεαρή βασίλισσα, και άνάμεσα στá άλλα, της είχε δοήσει και μερικά όμορα άλογα της Άνδαλουσίας, για να τα χορηγήσεται στο κτήνη. Μία μέρα η Μαρία ΛουΪζα κατέβηκε στην αυλή του βασιλικού παλατιού και θέλησε να δοκιμάσει το όμορτερο και το πιο περιημένο από τα άλογα αυτά. Διέταξε λοιπόν να της τó έτοιμάσουν και, όταν της τó έφεραν, πήδησε σαν γυναικωνίτη λυσιτερία έναντο του.

Μά την ίδια στιγμή, το άλογο έσφιγνάσθηκε, στραβοβόλησε και έπεσε χάμω μαζί με τη βασίλισσα, το πόδι της όποιος είχε μείνει μπλεγμένο στο ανάβαστρο της σέλλας... Η βασίλισσα διέσχισε μεγάλο κίνδυνο, μα όλοι όσων την περιεσκόπων, αδικαιο και λακέδες τόν άνακότονον, έκαναν άόλητοι στις θέσεις τους. Ο βασιλέας, ό όποιος είχε παρακολληθεί άρ' το μπαλόνιο όλη αυτή τη σπηνή, έβλεπε τις φωνές, και ζητούσε βοήθεια. Μά και πάλι κανείς δέν τολμούσε να βοηθήσει την άμορφη Μαρία ΛουΪζα, γιατί, σύμφωνα με τους νόμους της Ισπανίας, έτιμωρείτο με θάνατο όποιος άγγιζε τη βασίλισσα!

Στό τέλος, δυό νεαροί έλπίοται, δέν μπόρεσαν να κρατηθόν περιησώτερο, έτρεξαν άρ' έρποναν τη βασίλισσα. Μά εθής άμέσως έφυγαν από το βασιλικό ανάκτορο, κωμάρησαν και ήταν έτοιμοι να φύγουν από την Ισπανία, όταν τους έφεραν το μήνυμα δια ό βασιλέως, έπειτα από πολλές παρακλήσεις της βασίλισσας, τους έδινε χάρι για τó έγκλημα που είχαν κάνει... γ' άγγισούν την βασίλισσα!

Είχε εύκολο συνέπες να καταλάβουμε, πόσο μαρτυρική είχε γίνει, εθής από την άρχη, η ζωή της νεαρής βασίλισσας κάτω από τέτοιες συνθήκες. Ο βασιλέας Κάρολος γινότανε από μέρα σε μέρα πιο σαυθωτικό. Δέν τόν έφεραν ούτε αυτές η μορτές και η τελειότη, που έδινε προς την η γυναίκα του. Τόν έβλεπαν έξωρια να κατασιμωάμενται από μιá βαθιά μελαγχολία, την όποια έποσε δέν έξωρισε, γιατί η Μαρία ΛουΪζα του σμικρυνότανε πάντοτε με λεπτότητα και με τρυφερότητα. Μά όσο περισσότερη ήταν αυτή η τρυφερότητα της, όλο τόσο μεγαλύτερη και η άνόητη και νοσηρή ηλιθιότητα του βασιλέως.

Η νεαρή βασίλισσα έβλεπε όσώτοσο. Ύπεννε και τη ηλιθιότητα του Καρόλου, όσως έβλεπε και την αιδάβια που της έδειχνε μιá μεγάλη αδικία, η δουκάσσα της Τέρρα-Νόβια, την όποια της

είχε όσει ο βασιλέας ως κυρία επί των τιμών. Έννοείται ότι η δουκάσσα αυτή ήταν περισσότερο κατάλοκος του βασιλέως παρά κυρία επί των τιμών της βασίλισσας. Θά διηγηθώμε τώρα ένα άλλο χαρακτηριστικό έπεισόδιο, από τη ζωή της Μαρίας ΛουΪζας, στο όποιο είχε άναμειγμένη και η αταναγή αυτή δουκάσσα.

Η Μαρία ΛουΪζα είχε φέρει μαζί της από τó Παρίσι δυό όμορφους παπαγάλους. Τα πουλιά αυτά ήταν σσηθημένα να προσφύουν μερικώς γαλλικώς λέξεις, να φωνάζουν π.χ. «Ζήτω η Γαλλία!», «Ζήτω ο βασιλέας!» και άλλα παρόμοια, πράγμα που δέν άφανε καθόλου στον Κάρολο.

Η δουκάσσα της Τέρρα-Νόβια τó είχε αντίληφθει άωτο. Και θέλοντας να φανή ενάσαστη στον βασιλέα, άπεράσισε να σκοτώσει τους δυό παπαγάλους, πράγμα που έκανε καλώς, μα μέρα που η βασίλισσα είχε όγει περίαιο!

Όταν η Μαρία ΛουΪζα γύρισε από τόν περίαιο και ανέβηκε στο διαμερισμά της, ζήτησε να της φέρουν τους άνατημένους της παπαγάλους. Και για πρώτη φορά τότε η έφραση της όργης ζωογράφησε στο όμορφο και άγγελικό πρόσωπό της, όταν η βασιλευργός της της έφανόξενος τó τι είχε κάνει η δουκάσσα.

Την ίδια στιγμή, η δουκάσσα της Τέρρα-Νόβια πηξε στο διαμερίσμα της βασίλισσας και, σύμφωνα με τά έθιμα τόν άνακότονον, θέλησε να φέρη τó χέρι της Μαρίας ΛουΪζας. Μά η βασίλισσα δέν κρατήθηκε πειά, σήκωσε τó χέρι της και χτύπησε τη δουκάσσα στο μάγουλο.

Η Μαρία ΛουΪζα έδειξε τρυφερότητα άπέναντι του Καρόλου, όταν της τόν προσηγορεύσαν, ένα βράδι στ' ανάκτορο...

Τρομική λύσσα έκνύρισε τότε την άπορηγαν Ισπανίδα άρχόντισσα. Έτρεξε άμέσως στον Κάρολο, και τó ελε τη προσβολή που της είχε κάνει η βασίλισσα. Έκλαψε μπροστά του και φώναξε τόσο πολύ, όστε στο τέλος ο βασιλέας της ύπεσέθη ότι θά έκανε παρατήρηση στη βασίλισσα.

Πράγματι, ο Κάρολος της χαιρέ και βόηξε τη Μαρία ΛουΪζα.

— Δέν έξορτε, Κυρία, της έειπε, που είναι η κοινωνική της της άρχιβασιλευργός σας;

Η βασίλισσα δέν τόν άπάντησε.

— Πούς λοιπόν, έπανέλαβε ο βασιλέας, σάς ανεβούλιενα να μεταχειρισθήτε α' αυτών τόν τρόπο την έγγοννη του Φερδινάνδου Κορτές, μιá γυναίκα, την όποια έρω έθιάλεξα άνάμεσα στις τóτες άρχόντισσες τού βασιλείου μου, για να καταλήβη κοντά σας τó πρώτο άίωμα της Αλβίας;

Η Μαρία ΛουΪζα και πάλι δέν τόν άπάντησε. Δέν ήθελε να τόν σκοτώσει τους παπαγάλους της, γιατί αυτό θά έξορτε άκόμα περισσότερο τόν πατριωτισμό της Ισπανίδας άρχόντισσας. Από τη δύσκολη αυτή θέση της έβγαλε τη βασίλισσα μιá άκόλουθός της, η κόμισσα ντε Βιερονί, την όποια η Μαρία ΛουΪζα είχε φέρει μαζί της από τη Γαλλία.

— Α! Μεγαλειότατε, είτε η κόμισσα, ένω έφερα στα πόδια του βασιλέως, άν μου έπυρέκατε θά σάς έλεγα έγω γιατί φρόνηξε έτσι η βασίλισσα...

— Πήτε μου, λοιπόν, είτε ο βασιλέας.

— Έστο ες Άντόγιο! είτε τότε Ισπανικά και μπατα.

Την ίδια στιγμή η Μαρία ΛουΪζα χαμήλωσε τά μάτια της, η αιλμάς που ήταν εκεί φωνάζαν όλες μαζί: «Ε υ λ ο γ η μ ε ν ο δ ε ε λ ν ε τ ο π α ι δ ι τ ω ν β α σ ι λ ε ω ν » και ο Κάρολος έτρεξε χαρούμενος και άγάλλεται τη γυναίκα του!

Γιατί όμως δια αυτά; Και τι έσημαιναν τά μαγκά αυτά λόγια, που είχαν κάνει αυτό τó θαύμα; Άπολύτατα, ο Ισπανός, όσως και άλλοι λαοί, πιστεύουν ότι όταν μιá γυναίκα είναι έγκυος, της έρχονται έξωρια διάφορες άλλόκοτες επιθυμίες, στις όποιες αυτή δέν πρέπει να άντιστάθη, άν δέν θέλη να πάθη μεγάλα κακά. Αυτό λοιπόν είχε κι με δυό λόγια η έξυνη κόμισσα στον βασιλέα. Τού άνήγγειλε ότι η βασίλισσα ήταν σ' ενδιαφέρουσα κατάσταση. Κι' έτσι τó έπεισόδιο έληξε, χωρίς άσχημες συνέπειες για τη βασίλισσα.

Τά ανέκδοτα αυτά φανερώουν πάλι ήθους η ζωή της νεαρής βασίλισσας στην Αλή της Ισπανίας. Θά ίδωμε όμως παρακόσιο ότι πολύ χειρότερα πράγματα περιέχων την άμορφη Μαρία ΛουΪζα. Μερικοί μήνες πέρασαν από τότε, όταν έφτασε στη Μαδρίτη ένας καινούργιος πρεσβητής της Γαλλίας, ο κόμης ντε Ρεβενάξ,

ΕΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ

ΤΑ ΤΑΛΛΗΡΑ ΤΟΥ ΣΠΕΤΣΙΩΤΗ

Ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ Βασιλέω Ὀρλώφ καὶ τῶν ταλλήρων του. Ἐνα ἄλλο τέλμημα του. Πῶς παρεβίωσε τὴν καρκινταιά. Μία σκηνὴ στὸ Ἀγγλικὸν Πρεσβείον. Τὸ φέρεμα τῶν ταλλήρων. Τὸ τιμὸν τοῦ «Λευκοῦργου» καὶ οἱ Ἰσπανοὶ τελωνοφύλακες. Ἡ δραπέτευσις τοῦ καρχασιῶ ἀπὸ τοῦ Ἀλικάντε. Ἀφίξις στὴς Σπέτσες. Ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ στὸν Ἀγῶνα τοῦ 1821 καὶ ὁ θάνατός του.

Β'.
ΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν περιπετειῶν τοῦ Σπeticώτη πλοίαρχου Βασιλέω Ὀρλώφ, ποῦ, ὡπως διηγηθήκαμε στὸ προηγούμενον φύλλον, συνέληφθη στὰ 1816 ἀπὸ τὴν αὐτονομία τῆς Ἰσπανίας πόλεως Ἀλικάντε, γιατί εἶχε προσπαθῆσι νὰ παραβῇ τὸ νόμο τῆς ἐξαγωγῆς νομισμάτων ἀπὸ τὴν χώρα τῶν ταυρομάχων.

Ἄλλ' ὁ Ὀρλώφ κατείχετο καὶ ἀπὸ ἄλλη συγχρόνως ἀνησυχία, ἀπὸ κάποιο φόβο μεγαλειότερο. Καὶ ἡ αἰτία ἦταν αὕτη: Φοβόταν μήπως ἡ ἰγνωσητικὴ ἀσχητὸν Ἀλικάντε ζητήσει ἀπὸ τὸ Ὑγειονομικὸν Μασσαλίας πληροφόρησις γὰρ αὐτὸν. Εἶχε βέβαια πιστοποιηθῆ ἡ ἐγγύτη ἀπὸ τὴν Μασσαλία, ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦταν, ὅτι τὸ καρχασιῶν εἶχε φθῆ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐβραζε τότε ἡ πανοῦλα καὶ οἱ Ἰσπανοὶ εἶχαν ἐπιβάλει σφοδρὰ τὴν ἡμερῶν χαρτανταία στὰ ἐξέλιπον καταστρέφοντα πλοία.

Ὁ Ὀρλώφ ἐθεώρησε καλὸ νὰ ἐξομολογήσῃ τὴν παράβασιν τοῦ αὐτοῦ στὸ φίλον τοῦ Πρόξενου τῆς Ἀγγλίας...

Ὁ Πρόξενος ἐξεπλήγη ζῶντα. Ἐβλέπε εἰς τὴν ἰσθμὸν τοῦ φίλου τοῦ πλοίαρχου ἔτασαν ζωηρότερον χαρακτῆρα. Σκέφτηκε καὶ τοῦ εἶπε:

— Στὸ Ὑγειονομικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἀλικάντε ἐγὼ ἔβην εἰσαγγεῖν φίλον. Θὰ τὸν καλέσω ἐδῶ, καὶ ἀφοῦ τοῦ ζήτησῃς νὰ μὰς ἰσοσπεθῇ μὲ ὄρα, ὅτι θὰ ζητήσῃ τὸ μισθὸν, θὰ τοῦ ἐξομολογήσῃς ὅλη τὴν ἰσθμὸν, καὶ θὰ τοῦ ζητήσῃς νὰ μὰς βοηθήσῃ.

Ὁ Ἰσπανὸς τοῦ Συμβουλίου ἄκουσε τὴν ἰσθμὸν αὐτῆ καταπληκτικῶς καὶ εἶπε στὸν Ὀρλώφ:

— Ἄν δὲν ἐλιπηθήκασι τὴν περιουσίαν σου, δὲν ἐλιπηθήκασι τοὺς ἀξίωτον τὴν ζωή σου ποῦ τὴν ἐξέθεσες σὲ τέτοιον φανερό κίνδυνον; Τί σὲ παραινέωσι νὰ κινήσῃς μὴ τέτοιον πρᾶξι;

— Τὸ ἔβην, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος, γιατί ἡ καρκινταιά ποῦ ἐπιβάλλεται τὸ ἰγνωσητικὸν, εἶνε τόσο μεγάλη ποῦ μὰς καθορῶνται στὰ λιμάνια καὶ μὰς καταστρέφει. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ζήσουμε... Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ θέλω τώρα νὰ μάθω ἀπὸ σὰς, εἶνε ἂν τὸ Ὑγειονομικὸν ζήτησι ἀπὸ τὴν Μασσαλία πληροφόρησις γὰρ τὸν τόπο τῆς προελήσεως τοῦ καρχασιῶν.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Ἰσπανὸς, τέτοιον πρᾶξι δὲν συνέβη. Κατηγορησία μόνον εἶνε ἐκαστονοβόλησις Βασιλεῶν πλοῖο καὶ ὅτι ἐπλήρωσε ναῦτες. Καὶ τώρα περιμένουμε ἀπὸ τὴν Μαδρίτη τὴν ἀπόκρισιν. Ὅσοσον, πλοίαρχε, δὲν μποροῦ νὰ μὴ θαυμάσω τὴν ἔξαιρετικὴν τόλμη σου. Εἶσθε φοβεροὶ οἱ Ἕλληνες!...

Ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ, ἀφοῦ ἐπειστήκασι περὶ τὴν ἰσθμὸν τοῦ δὲν ἐπαρόκειτο νὰ χειροτερένη, βάλθηκε νὰ σπῆσι τὴς 40 χιλιάδες ταλλήρα, ποῦ βρισκόνταν βιθωμένα στὸν πάτο τῆς θαλάσσης. Καὶ ἐν πρώτῳ, ἔστειλε πίσω στὴς Σπέτσες ὅσους ναῦτες οὐ ἀπέλυσαν οἱ Ἰσπανοὶ ἀπὸ τῆς φρεγάτης, γιατί δὲν τῶν βρῆκαν χρῆματα, καὶ ζήτησι μόνον 19 καὶ τὸν ὑποπλοίαρχον, γὰρ τὴν ἰσθμὸν τοῦ πλοίου...
Σ' αὐτοῖς ὁ Ὀρλώφ ἔδωσε διαταγή νὰ καταγίνωσι ζωντὰ, (γὰρ νὰ μὴ δάσαν ἰσθμὸν) στὸ φέρεμα τῶν 40.000 ταλλήρων ἀπὸ τὴν θαλάσσαν τοῦ Ἀλικάντε. Τοὺς ἄφησε ἐλευθέρους νὰ μεταχειρισθῶν

ἕνας νεώτονος καὶ φορετικῶτος ἀριστοκράτης. Ὁ κόμης ἐγνώριζε ἀπὸ τὴν Παρίσι τὴν νεαρὴ βασίλισσα, ἦταν μάλιστα ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς θαυμαστὰς τῆς, καὶ ἐξουθε ἰσχυρὰ μέσα τὸν ἕνα τρεφετὸ ἀσθμα, ποῦ τὸ εἶχε γεννησὶ ἡ ὁμορφὴ καὶ ἡ εὐγένεια τῆς Μαρίας Λουίζας.

Μὰ μὰζὸν μ' αὐτὸν εἶχε φτάσει καὶ τὴν Μαδρίτη καὶ ὁ καινοφίλος προσεβήτης τῆς Αὐτοκράτειρας, ὁ κόμης Μάνφρεδ, νέος καὶ αὐτὸς μὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς σαταναιότερους διπλωμάτας ποῦ ἀναφέρει ἡ ἱστορία.

Ἐπίσης στὴν ἴδια ἐποχὴ βρισκότανε στὴν Αἴθλη τῆς Ἰσπανίας μὴ σατανικὴ γαλλοὶ ἀριστοκράτης, ὁ κόμης σὺν Σουάνος, ἡ ὁποία εἶχε ἐξοριθῆ ἀπὸ τὴν Γαλλία γιατί εἶχε βρεθῆ ἀναμεμειγμένην σὰ τραυματικὰ σπανάδια τῆς φοβερῆς μάχης ποῦ ἀλλοτρησιαστικῶς Λά Βουαζέν, γὰρ τὴν ὁποία ἐχομει ἔξαγνοῦναι ἄλλοτε.

Ποῦ τρεφετὸν δοκίμα καίχτηκε ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα, ποῦ βρῆθηκαν σὲ μὴ σιγὴν γῆρας ἀπὸ τὴν ἀμοιρὴ Μαρίας Λουίζας, αὐτὸ θὰ τὸ ἴδομε στὸ ἄλλο μὰς φύλλον.

ὅτι μέσο ἤθειαν, καὶ τοὺς ἐδεῖξε ἐπάνω στὴν πύξιν τὴν γραμμὴ ποῦ εἶχε ἀκολούθησιν ὅταν ἄφινε τὰ σακκουλάκια μὲ τὰ ταλλήρα νὰ πέσουν στὴν θάλασσα, δεμένα σειρὰ στὸ μαζοῦ σχοινί...

Οἱ ναῦτες προτοίμασαν τότε ὅλα τὰ χρῆσιμα ἐργαλεῖα, καὶ ἔβγαν νὰ κάθῃ μὲ τὴν βάρκα τοῦ «Λευκοῦργου», τάχα γὰρ νὰ πιάσουν φάσμα, πράγματι ὅμως γὰρ νὰ φερῶν τὸ σχοινί μὲ τὰ ταλλήρα σακκουλάκια... Γὰρ νὰ μὴν ζήτησῶν μάλιστα καμιά ἰσοφία, ἐρχόνταν τὰ δίχτυα καὶ ἔβγαν ἀπὸ τὰ φάσμα, τὰ ὅποια ἔφεραν στὴν ἀγορὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ πούλοσαν φανερά καὶ φτηνὰ ἐνὰ φθῆ ἢ φτωχέων!...

Ἡ ἐργασία τοῦ αὐτοῦ ἐκράτησε 64 ἡμέρας, χωρὶς διακοπὴν καὶ καὶ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τὰ σακκουλάκια μὲ τὰ ταλλήρα δὲν βρισκόντανε. Ἐξάρτα ὅμως, τὴν 64ῃ μέρῃ ὁ γάντζος τοῦ εἶπασε τὸ περιφρῶμα σχοινί. Ἡ γὰρ τῶν Σπeticώτων ναυτῶν ἦταν περὶ ἀσχητῆρη. Ἐμείναν λοιπὸν ἐπὶ τόπον ὅς τὴ νύκτα, καὶ τότε, προστατευόμενοι ἀπὸ τὸ σκοτάδι, ἐτραβήσαν τὰ σακκουλάκια στὴν βάρκα... Τώρα ἐπρεπε νὰ τὰ φέρουν ἔξω, χωρὶς νὰ τοὺς πᾶρουν χαλαροὶ οἱ Ἰσπανοὶ τελωνοφύλακες.

Κωμηλατοῦντες μὲ περισέχει, ἐγίνοντο στὸ λιμάνι, ἐπληροῦσαν σ' ἕνα ἄλλο Σπeticώτικον πλοῖο, ποῦ εἶχε φθῆ ἐκεῖνες τῆς ἡμέρας μὲ σιτάρι, καὶ προστατευόμενοι ἀπὸ τὸν πλοίαρχον τοῦ, ἀνέβασαν στὸ πλοῖο αὐτὸ ὅλα τὰ σακκουλάκια, χωρὶς νὰ λείψῃ οὐτ' ἕνα. Ὁ ὑποπλοίαρχος τοῦ «Λευκοῦργου» ἔφερε κατὰπιν χαρμῶνισον, στὸ Ἀγγλικὸν Πρεσβείον καὶ ἔφερε στὸ Βασιλεῖον Ὀρλώφ τὴν εἰσάγγελτικὴν εἶσθιν.

Ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ, ὅμως συνήθε ἀπὸ τὴν συγγνώμην τοῦ, ἔδωσε ἐντολὴν τὸν ὑποπλοίαρχον τοῦ νὰ προσταθῆ, διορισθῶνταίς τοῖς Ἰσπανοῖς φύλακες, νὰ πάσῃ τὸ τιμὸν τοῦ «Λευκοῦργου», καὶ ἂν δὲν μπόρῃσι, νὰ ἐτοιμάσῃ προξενεῖον ἕνα ἄλλο. Ἐπειτα νὰ ἐφοδισθῇ τὸ πλοῖο καὶ τὰ κατάλληλα γὰρ τὸ μαζοῦν ταξίδι, τρόφιμα καὶ νερό, καὶ τέλος νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τοῦ αὐτοῦ...

Τὴν ἄλλη βραδιὰ, ὁ ὑποπλοίαρχος κατῳφθωσε, μοιράζοντασι τρεπάζον ταλλήρα στοὺς φύλακες νὰ πάσῃ τὸ τιμὸν τοῦ «Λευκοῦργου» καὶ τὴν ἴδια νύκτα τὸ τραβήσαν ἐπάνω στὸ καρχασι καὶ νὰ τὸ ξαναβάλουν στὴ θῆκα του... Πρωὶ-πρωὶ, ὁ δραστήριος ὑποπλοίαρχος ἐρουρηθῆ τὸ τρόφιμα, μετέφερε τὰ σακκουλάκια μὲ τῆς 40.000 ταλλήρα στὸ «Λευκοῦργον» καὶ πήγε στὸ Πρεσβείον νὰ πληροφωρήσῃ τὸν πλοίαρχον, ὅτι τὰ πάντα ἔβγαν ἐν τάξει.

Ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ ἀπεφάσισε τότε νὰ φέρῃ ζωντὰ γὰρ τῆς Σπέτσες, χωρὶς ἀνάδοχον. Ὁ ἀνεμος φυσῶσε εὐνοϊκῶς—ἕνας δυνατὸς πονένησι... Ὁ Ὀρλώφ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἐχτύπησε τὴν πόρταν τοῦ διομητοῦ ποῦ κωμῶνται ἀνίπατος ὁ φίλος τοῦ Πρόξενου.

— Ποῦς εἶνε; ὠσῆσι ὁ Πρόξενος.
— Ὁ κατεπὶν Βασιλεὺς! ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος.
— Τί τρέχει, κατεπὶν Βασιλεὺς!
— Σὲ ἀποχαρῶτο, φίλε μου, σὲ ἀπαύλωμα καὶ σοὺ εἶμαι εὐγνώμων γὰρ τὸ καλὸ ποῦ μοῦ ἔβανες!...
Φεύγω γὰρ τῆς Σπέτσες!

Ὁ Πρόξενος πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ ἀγκάλιασε τὸ φίλον του, κατῳφθωτικῶς γὰρ τὸ θάρος του.

— Καλὸ κατεπὶν Βασιλεὺς, τοῦ ἔλεγε. Πρόξενος μόνον νὰ μὴν ἔξαπατῆσι ἀιχμάλωτος σὰ χρέμα τῶν Ἰσπανῶν!...

— Ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ!... ἀπάντησε ὁ γενναῖος Σπeticώτης. Θὰ προτιμήσω νὰ καὶ, μὴ τιναχθῶ στὸν ἀέρα, παρὰ νὰ μὴ γυρῶσι πίσω ἀιχμάλωτος!... Ἐχε γὰρ!...

Βγαίνοντασι ἀπὸ τὸ Πρεσβείον τῆς Ἀγγλίας ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ ἐσταυροκινήθη, κατέβηκε στὸ λιμάνι καὶ μῆκε στὸ καρχασι του.

Οἱ ναῦτες, μ' ἕναν κορτερό πέλεον ἔκωμαν τὰ παλαμάκια μὲ τὰ ὅποια ὁ «Λευκοῦργος» ἦταν δεμῶνος στὴν στεριά, ἀνοῖξαν ὅλα τὰ πανιά, καὶ τὸ δυνατὸν Σπeticώτικον καρχασι ἐσκίησε ἀπὸ τὸ Ἀλικάντε. Ὑστερὰ ἀπὸ ἑπτὰ ἡμερῶν ταξίδι, οἱ Σπeticώτες εἶδαν τὰ βουνὰ τοῦ ἀγαπημένου τους γηροῦ καὶ βρόντηξαν τὰ μάσκουλα καὶ τὰ τρομπόνια, σημασιοστολίζοντασι τὸ καρχασι του.

Στὴς Σπέτσες ὁ γηροῦς τοῦ «Λευκοῦργου» γιορτάστηκε σὺν ἀληθινῶν θοιγαθῶν. Οἱ συγγενεῖς τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ πληρωμάτος ἔβλιναν ἀπὸ χαρὰ γὰρ τὴν ἀνέλπιτη ἐπιστροφὴν τῶν δικῶν του...

Τὸ γεγονός τῆς δραστηριότητος τοῦ Σπeticώτικου πλοίου ἀπὸ τὸ Ἀλικάντε ἄφησε ἱστορικὴν ἐποχὴν στὴν πόλιν ἐκεῖνην...

Ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ (γνωστὸς καὶ μὲ τὸ ἐπώνυμον Λαζάρου) δὲν ἐξεροῦργη ἡ Ἐπαναστάσις τοῦ 1821, ἔλαβε μ' ἐνθουσιασμὸν μέρος στὸν ἐθνικὸν Ἀγῶνα, καὶ ὁ περιφρῶμος «Λευκοῦργος» τοῦ ἐθορῶνθεσε καὶ σὲ διάφορες γαμιαζιές.

Ὁ Βασιλεὺς Ὀρλώφ πέθανε πολὺ γῆρος στὴς Σπέτσες.